

Posudek oponenta diplomové práce Julie Spurné na téma Elektronický platební rozkaz v civilním procesu.

Práce byla odevzdána v prosinci 2011. Diplomantka sice zařadila do práce obsah s odkazem na stránkování, ale v exempláři práce, který mám k dispozici ke zpracování posudku, stránkování chybí. Přepočtem jsem zjistil, že práce má 53 stran vlastního textu, což je pro uznání práce jako diplomové počet dostačující.

Diplomantka zvolila téma, které je velmi aktuální, když kromě několika časopiseckých i novinových článků zatím nenašlo širší odezvu v odborné literatuře, natož v judikatuře. Diplomantka uvedla v úvodu, že čerpala i ze své odborné praxe na obvodním soudu, ale v práci jsem širší odraz a podobu této premisy neobjevil.

Část práce obsahuje i výklad problematiky elektronizace justice v širším pojetí a na vlastní téma zbývá jen část práce. Diplomantka se zabývá i srovnáním české a německé úpravy elektronického rozkazního řízení, ale vycházela z českého odborného článku a tedy chybí zejména i čerpání ze zahraniční literatury, resp. bych nejprve předpokládal citaci německé procesní právní úpravy.

U vlastního tématu se diplomantka nejprve zabývá procesními podmínkami, z nichž většina je typická pro rozkazní řízení jako celek. Celkem podrobně se diplomantka zabývá problematikou vyplňování elektronického formuláře. Zde bych pro větší plastičnost uvítal, například i v příloze práce, přenést do textu práce jednotlivé ikony Pdf formuláře. Diplomantka v závěru uvádí, že tento formulář je výhodný i tím, že návrh nemusí podávat osoba s právnickým vzděláním. Zde bych si ale dovilil polemizovat, neboť osoba vyplňující formulář musí pochopit v první řadě podstatu rozkazního řízení, tedy možnost navrhnout jej pouze ve sporech o peněžité plnění, což laická veřejnost nemusí dost dobře chápat. Dále i celkem nejasná formulace požadující výpočet příslušenství, kdy veřejnost v podstatě nerozlišuje mezi úrokem z prodlení a smluvní pokutou mě nepřesvědčuje o zjednodušení řízení, kdy návrh v rukou právního laika může skončit odmítnutím návrhu bez aplikace poučovací povinnosti.

Ponechávám zcela stranou argumenty justice na zahlcení kapacity administrativy „kopírovací službou“. Zde se sice nejedná o procesní problém, ale je jasné, že úsporu by přinesla až úplná elektronizace řízení, což zejména ve spotřebitelských sporech pokládám v současných podmínkách za nereálné.

Větší pozornost by zasloužila i analýza míry osvědčení tvrzených skutečností, tedy stanovit přesněji hranici mezi přijetím elektronického návrhu jako způsobilé k vydání platebního rozkazu a návrhu za hranicí, tedy návrhu, který bude usnesením soudu odmítnut. Zde hraje roli i prostor poskytnutý formulářem pro vylíčení rozhodných skutečností, což u klasického platebního rozkazu problémem není.

K práci mám tyto detailní poznámky a připomínky (vycházím ze stránkování práce, kdy první strana úvodu je stranou 1) :

Na straně 19 část 4.2.1 je část věty „Pokud však smlouva přesahuje rámec pravomoci daný smlouvou..“, které nerozumím. Připomínám, že pravomoc k námitce nedostatku pravomoci z důvodu existence rozhodčí smlouvy či doložky soud nezkontroluje a bez problémů by proto platební rozkaz vydal.

Na straně 22 část 4.2. 4 je pojednáno o podmínkách na straně účastníka. Pro možnost vydat či nevydat platební rozkaz by podle mého soudu přicházela v úvahu spíše u nedostatku způsobilosti být účastníkem řízení, což lze seznat často i z návrhu a neuplatnila by se judikatura s možností napravit tento nedostatek výzvou podle § 43 o.s.ř.

Na straně 23 část 4.2.5 si diplomantka protirečí, kdy na straně jedné píše o tom, že návrh v petitu překračující limit 1 000 000,- Kč vede k tomu, že platební rozkaz vydán nebude a dále uvažuje o hodnocení úkonu podle obsahu. Patrně zde při psaní vypadlo slovo „elektronický“.

Na straně 33 část 4.3.4 se hovoří o možnosti podat návrh i na částku v jiné než české měně. Diplomantka tuto možnost akceptuje včetně poukazu na nesmyslný výčet ve formuláři, ale již se nezmiňuje, v jakém kurzu bude měna přepočítána na měnou českou ?

Na straně 42 diplomantka hovoří o tom, že v případě nedostatku aktivní legitimace k podání odporu, tedy spíše nedostatku pasivní legitimace žalovaného, je odpor odmítnut. Otázkou je, zda v této fázi řízení je uvedený procesní nedostatek vůbec prakticky zjistitelný ?

Přes všechny uvedené obecné i dílčí výhrady se domnívám, že svůj cíl práce splnila. Vycházím i ze skutečnosti, že téma je poměrně nové, takže oceňuji již samotný výběr tématu..

Práci proto doporučuji jako aktuální k obhajobě a oceňuji ji známkou : dobře

V Praze dne 19. prosince 2011

JUDr. Tomáš Pohl